अहो नरेश्वरस्येयं यत्किञ्चन विधायिता ।
पृथग्जनोचिते कर्मण्यर्हतोनिदधाति यः ॥२१२॥
दुराशया धृतक्लेशं सेवमानमहर्निशं ।
ध्रुवं क्लेशार्हमेवैनं ज्ञातवानबुधो नृपः ॥२१३॥
उपायं तं पुरस्कृत्य सेवते सेवकः प्रभुं ।
अनन्तरज्ञस्तत्रैव योग्यं तं किल मन्यते ॥२१४॥
सुखार्थी नागारिप्रतिभयशमात् प्रत्युत सुखं
जहौ शेषस्तल्पीकृततनुनिषेव्यासुररिपुं ।
यतस्तेनामुष्मिन्नधिगतवता क्लेशसहतां
श्रमादायि न्यस्तं निरवधि धराभारवहनं ॥२१५॥
अयमेतद्गृहीतेषु गुणवत्सु गुणाधिकं ।
आत्मानं गुणवान् पश्यन्नास्थयैनमशिश्रियत् ॥२१६॥
अनन्तरज्ञः कोऽन्योऽस्माद्गुणान् दर्शयतेऽधिकान् ।
अस्मै गुणवते पूजां यश्चकार किलेदृशीं ॥२१७॥
यो नानाद्युतिमत्पदार्थरसिकोऽसारेऽपि शक्रायुधे
सप्रेमा स विलोक्य वर्हमिह मे किं किं न कुर्यात् प्रियं ।
इत्याविष्कृतवर्हराजि नटते यो वर्हिणोऽम्भोलवान्
नान्यन्मुञ्चति तं विहाय जलदं कोऽन्योऽस्ति शून्याशयः ॥२१८॥
गच्छतो मातृगुप्तस्य निर्दैन्यस्यैव वर्त्मसु ।